

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **E. M.**, zastoupené Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem 301 00 Plzeň, Malá 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení se sídlem v Praze 5, Křížová 25** (dále jen *ČSSZ Praha*), v řízení o žalobě ze dne 21.9.2006 proti rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2006 č. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ČSSZ Praha ze dne 25.7.2006 č. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni k rukám zástupce Mgr. Martina Pecha na nákladech řízení částku 1.600,-Kč nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet vedený u ČSOB, a.s., č. 226784848/0300, VS 140079.**

O d ů v o d n ě n í :

Proti rozhodnutí žalované ČSSZ Praha podala žalobkyně *včasnou žalobu* a uvedla v ní po doplnění mimo jiné, že dle ní mají být kompletně převzaty od řeckého nositele pojištění české doby pojištění, když od roku 1996 dostává důchod z Řecka jen ve výši 150 EUR, protože její léta v Česku nebyla kompletně uznána, započítáno bylo jen 1500 dnů v Řecku, ačkoliv v Česku bylo pro důchod potvrzeno 6.653 dnů, proto požadovala vyplácení řeckého důchodu za všechny dny odpracované v Česku, neboť důchod přiznaný žalovanou od května 2004 je nízký.

Z připojené kopie *napadeného rozhodnutí* vyplývá, že jím žalovaná ČSSZ Praha přiznala žalobkyni od 1.5.2004 starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 ve výši 1.313,-Kč (měsíčně náleží od ledna 2005 částka 1.393,-Kč a od ledna 2006 celkem 1.455,-Kč) s odůvodněním, že pro výši důchodu byla započtena doba důchodového pojištění v Česku 5155 dní, v Německu 3490 dní, v Řecku 2792 dní, celkem 11437 dní; dále bylo uvedeno, že

výše důchodu se skládá ze *základní a procentní výměry*, které byly stanoveny v poměru délky dob získaného pojištění, neboť nárok na starobní důchod vznikl pouze s přihlédnutím k německým a řeckým dobám pojištění, takže měsíčně základní výměra důchodu činí 591,-Kč a procentní výměra činí 722,-Kč.

Žalovaná při zaslání žaloby zdejšímu soudu ve svém vyjádření ze dne 21.5.2007 zdůraznila, že zhodnotila veškerou dobu pojištění, kterou měla k dispozici i od řeckého a německého nositele pojištění; poukázala i na Dohodu mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Řecké republiky o vypořádání nároků z důchodového zabezpečení (dále jen **Dohoda**) podepsanou v Athénách dne 17.5.1985. Z Dohody vyplývá, že řeckým politickým emigrantům, kteří se vrátili do Řecka do 30.6.1990, přiznává důchod řecký nositel pojištění a za tím účelem uhradilo Československo Řecku jednorázovou náhradu ve výši 24.000.000 USD k vyrovnání nároků řeckých občanů; Řecko se za to na základě Dohody zavázalo vyplácet důchod všem repatriantům, kterým byl důchod ještě před jejich návratem do Řecka přiznán, a také započítat podle řeckých předpisů dobu zaměstnání na území bývalé ČSSR v případech, kdy nárok na důchod vznikne až po návratu repatrianta do Řecka. Žalovaná posuzovala nárok na starobní důchod žalobkyně v kontextu s čl. 46 Nařízení (1408/71), který citovala a závěrem zdůraznila, že postupovala zcela v souladu s platnými právními předpisy, *navrhla zamítnutí žaloby*, když na svém rozhodnutí ze dne 25.7.2006 setrvala, neboť námitka žalobkyně ohledně zhodnocení celé doby pojištění získané na území ČR (*Česká republika*) řeckým nositelem pojištění je irelevantní.

V dalším vyjádření ze dne 16.4.2008 k výzvě soudu žalovaná zdůraznila s odkazem na Dohodu, že jako českou dobu pojištění zhodnotila pouze zbylou část doby pojištění získanou v bývalém Československu, kterou řecká strana při stanovení nároku na řecký důchod fakticky nepřevzala a nevykázala na formuláři E 205 (GR). Na dobu pojištění převzatou a zhodnocenou řeckou stranou je třeba pohlížet jako na zahraniční dobu pojištění. Pokud jde o datum vzniku nároku na důchod, má žalovaná za to, že nároky řeckých reemigrantů na český důchod za dobu do vstupu ČR do EU (tj. do 1.5.2004) byly vypořádány podle výše uvedené mezivládní Dohody. Z tohoto důvodu mohou nároky řeckých reemigrantů vzniknout nejdříve ode dne 1.5.2004, tímto dnem začala ČR aplikovat koordinační nařízení, která nahradila dosavadní bilaterální smlouvy se členskými státy EU. Podle uvedeného postupu postupovala také v případě žalobkyně. Žalobkyně si o český důchod mohla požádat pouze s ohledem na to, že řecká strana uznala českou dobu pojištění jako dobu řeckou pouze částečně, a žalobkyně proto mohla uplatnit nárok na starobní důchod také v ČR. Není možné, aby žalobkyně pobírala za stejnou dobu pojištění dávku ve dvou státech. *Jelikož žalobkyně ve své žádosti o starobní důchod neuvedla o jaký typ starobního důchodu žádá, proto s ohledem na dobu pojištění jí získanou na území ČR a vzhledem k jejímu věku, může žalovaná posoudit a rozhodnout o nároku na starobní důchod také dle § 29 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb.* Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná ponechala rozhodnutí na uvážení soudu. (*Uvedená vyjádření žalované byla doručena i žalobkyni.*)

Následně žalobkyně písemným podáním ze dne 14.5.2008 mimo jiné souhlasila s tím, aby bylo vydáno žalovanou rozhodnutí o přiznání starobního důchodu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění (tj. zákon č. 155/1995 Sb. v platném znění, dále jen **zákon**), když je pro ni výhodnější mít důchod přiznaný za dobu pojištění získanou v ČR bez ohledu na

dobu pojištění získanou v Řecku a Německu. Také uvedla, že je jí jasné, že nemůže pobírat za stejnou dobu pojištění dávku ve dvou státech.

Poté žalovaná ohlásila podáním ze dne 26.5.2008 submisi /postup dle § 62 odst. 1 z.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*)/, kterou provedla vydáním *nového rozhodnutí dne 23.6.2008 č. X, jímž žalobkyni přiznala od 4.8.2001 podle ustanovení § 29 písm. b) zákona a podle čl. 24 Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o sociálním zabezpečení č. 94/2002 Sbírky mezinárodních smluv (dále jen Smlouva) starobní důchod (tedy pouze za české doby pojištění) ve výši 2.378,- Kč měsíčně (po zvýšení od doby přiznání náleží od ledna 2008 měsíčně 3.166,-Kč). Dále dle připojeného podání žalované ze dne 4.8.2008 byl žalobkyni poukázán *doplatek starobního důchodu za období od 11.8.2002 do 30.6.2008 ve výši 120.107,-Kč* společně se splátkou důchodu za měsíc červenec 2008 (celkem 123.273,-Kč) na její účet v srpnu 2008.*

Soud se proto dotázal žalobkyně, zda souhlasí s návrhem žalované ČSSZ Praha na zastavení řízení, když jejímu požadavku bylo vyhověno, zda postupem žalované byla plně uspokojena, a zda účtuje náklady řízení s tím, že pokud ve stanovené lhůtě zdejší soud její stanovisko neobdrží, má se za to, že s tímto rozhodnutím souhlasí a soud řízení zastaví. Písemnost žalobkyně převzala dne 15.9.2008. *Nedopatřením však bylo uvedeno v písemném dotazu soudu, že v záporném případě má žalobkyně sdělit důvody nesouhlasu a podat i proti novému rozhodnutí ČSSZ žalobu dle § 65 a násl. s.ř.s. místo správného upozornění, že dle § 62 odst. 5 s.ř.s. rozhodnutí podle odstavce 1 (tj. v této věci rozhodnutí žalované ze dne 23.6.2008) nabývá právní moci nebo obdobných právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení.* Soud vědom si svého shora uvedeného pochybení se za ně žalobkyni omluvil.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 25.9.2008 žalobkyně sdělila, že na základě poučení soudu podala proti rozhodnutí žalované ze dne 23.6.2008 žalobu se žádostí o přezkoumání výše jejího důchodu, když s postupem žalované nesouhlasí, protože není uspokojena a požaduje náhradu svých nákladů. Dále uvedla, že má být tato žaloba považována za doplnění původně podané žaloby. Podle ní se jí rozhodnutí netýká, neboť je od roku 1996 důchodkyně. Za 6650 dní odpracovaných v Čechách, které byly uznané jako její renta, když dosáhne důchodový věk tj. 60 let, ale dostala řeckou rentu za 1300 řeckých dní a jen za 1500 českých dní, takže za rozdíl 5000 dní dodnes nedostávala důchod, neměla finanční prostředky na soudy v Řecku, proto jí měla česká pojišťovna podle řeckého zákona vyplatit ten rozdíl jako odškodné za utrpěnou křivdu za dobu 12 roků, tj. od roku 1996 dodnes. Pokud jí nebude vyhověno, bude se práva domáhat u soudu pro lidská práva. Dále byl připojen stejnopis zmíněné žaloby adresované žalované proti jejímu rozhodnutí ze dne 23.6.2008 obsahující mimo jiné, že děkuje za rozhodnutí o zvýšení jejího důchodu, ale po přepočtu je to cca 120€, což na žití nestačí; z Řecka za 2800 dnů dostává 205€ a v Čechách za 5153 dnů jen 120€, přitom v Řecku vydělávala o moc méně než v Čechách, s touto nespravedlností se nemůže vyrovnat. Její český důchod je pod hranicí nejnižšího důchodu, proto požaduje minimální důchod a navýšit důchod o sociální příspěvek, protože z uvedené sumy nemůže uhradit životní potřeby na nájem, stravu, léky apod. (*Poznámka soudu: předmětná žaloba byla vedena u zdejšího soudu pod spisovou značkou 16Cad 232/2008.*)

Podle § 29 zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen "důchodový věk"), nebo
- b) 15 let a dosáhl aspoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písmene a).

Dle § 54 odst. 1 zákona nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem.

Podle § 55 odst. 1, 2 zákona nárok na důchod nezaniká uplynutím času. Nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li dále uvedeno jinak, uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. Lhůta podle předchozí věty neplyne po dobu řízení o důchodu a po dobu, po kterou osobě, která musela mít opatrovníka, nebyl opatrovník ustanoven.

V článku 24 Smlouvy je stanoveno:

(1) Pro nárok na dávku podle používaných právních předpisů se bude, v případě potřeby, přihlížet i k dobám pojištění, které jsou pro nárok na dávku započitatelné podle právních předpisů druhého smluvního státu a které se časově nepřekrývají.

(2) Je-li pro nárok na dávku třeba získání určitých dob pojištění, přihlíží se pouze k srovnatelným dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu.

(3) Rozsah dob pojištění, ke kterým se přihlíží, se řídí právními předpisy toho smluvního státu, podle kterých byly získány.

(4) Výpočet důchodu se řídí používanými právními předpisy příslušného smluvního státu, pokud tato smlouva nestanoví jinak.

V této věci je nepochybné, že původně byl žalobkyni k její žádosti ze dne 11.8.2005 přiznán starobní důchod **od 1.5.2004 podle § 29 písm. a) zákona ve výši 1.313,-Kč měsíčně** při započtení dob pojištění získaných v důchodovém pojištění českém, německém a řeckém (v té době měsíčně plná výše základní výměry činila 1.310,- a plná výše procentní výměry činila 1.600,-Kč (celkem 2.910,-Kč), přičemž po stanovení v poměru délky doby činila základní výměra 591,-Kč a procentní výměra 722,-Kč). Nově vydaným rozhodnutím žalované ze dne 23.6.2008 po souhlasu žalobkyně jí byl přiznán starobní důchod **od 4.8.2001 podle § 29 písm. b) zákona ve výši 2.378,-Kč měsíčně** při započtení dob pojištění získaných pouze v českém důchodovém pojištění (v té době měsíčně plná výše základní výměry činila 1.310,- a plná výše procentní výměry činila 1.068,-Kč, takže po zvýšení v následujících letech **od ledna 2004 činila měsíčně základní výměra 1.310,-Kč a procentní výměra 1.228,-Kč, celkem 2.538,-Kč**) a dále jí byl poukázán **doplatek starobního důchodu ve výši 120.107,-Kč** za shora uvedené období od 11.8.2002 do 30.6.2008, když nárok na doplatek důchodu za dobu před 11.8.2002 dle § 55 odst. 2 zákona zanikl.

Soud pro informaci připomíná, že *minimální výše starobního důchodu* v souladu s § 33 odst. 1, 2 zákona činila v plné výši *k 4.8.2001 celkem 2.080,-Kč* (základní výměra 1.310,-Kč a procentní výměra 770,-Kč) a *k 1.5.2004 pak 2.170,-Kč* (základní výměra 1.400,-Kč a procentní výměra 770,-Kč), tudíž výše přiznaného starobního důchodu žalobkyni je vyšší než zákonem stanovená minimální výše starobního důchodu, která není vázána na jiné zákonné

dávky. Z žádného ustanovení zákona totiž nevyplývá, že by výše dávky (to je starobního důchodu), byla závislá na výši životního minima stanoveného k datu vydání rozhodnutí žalované ze dne 23.6.2008 zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a před datem 1.1.2007 zákonem č. 463/1991 Sb., o životním minimu.

Následně zdejší soud usnesením ze dne 28.11.2008 řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ČSSZ Praha ze dne 25.7.2006 č. X zastavil dle § 47 písm. b) s.ř.s. zejména v zájmu žalobkyně, jelikož až dnem nabytí právní moci tohoto usnesení, nabývá právní moci shora citované rozhodnutí žalované ze dne 23.6.2008; do té doby vlastně žalovaná zasílala žalobkyni starobní důchod (i jeho doplatek) na základě nepravomocného rozhodnutí a pokud by toto řízení nebylo pravomocným usnesením zdejšího soudu zastaveno, nebyla by žalovaná povinna nadále postupovat dle rozhodnutí ze dne 23.6.2008, event. by mohla i požadovat vrácení žalobkyni vyplacených částek, tedy i uvedeného doplatku, což nepochybně nebylo v zájmu žalobkyně. Je nepochybné, že vydáním rozhodnutí dne 23.6.2008 žalovaná vyhověla žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu jen za doby pojištění získané v ČR a nezahodnocené řeckým nositelem pojištění, a po jejím souhlasu, proto dle soudu došlo k jejímu uspokojení v tomto řízení. *Za stávající situace byla výše přiznaného starobního důchodu od 4.8.2001 zcela odpovídající prokázané délce doby pojištění a výši dosažených příjmů v rozhodném období, přičemž výpočet důchodu byl proveden v souladu s příslušnými ustanoveními zákona shora uvedeného.* Soud také uvedl, že o požadovaných nákladech řízení žalobkyně rozhodne po jejich přesné konkretizaci a předložení originálů dokladů prokazující požadované náklady.

Proti usnesení zdejšího soudu ze dne 28.11.2008 o zastavení řízení pro uspokojení žalobkyně podala žalobkyně včasnou kasační stížnost, na jejímž základě **Nejvyšší správní soud** se sídlem v Brně (dále jen **NSS**) **rozsudkem č.j. 3 Ads 35/2009-153 ze dne 4.8.2010 zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2008, č. j. 16 Cad 126/2007 – 58 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení** s odůvodněním, že jestliže žalobkyně jednoznačně sdělila, že postupem žalované uspokojena není a nesouhlasí se zastavením řízení, důvody svého postoje dále konkretizovala, krajský soud pochybil, pokud za tohoto stavu přikročil k zastavení řízení s takovým sdělením **zákon č. 150/2002 Sb.**, v platném znění, (soudní řád správní – dále jen **s.ř.s.**) výslovně možnost zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele nespojuje a tento postup nelze dovodit ani výkladem ustanovení druhé věty § 62 odst. 4 s. ř. s. V projednávané věci žalobkyně na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s. ř. s. *ve stanovené lhůtě výslovně prohlásila, že s postupem žalované není spokojena.* Bylo by v rozporu s významem a obsahem § 62 s. ř. s., označeného jako „uspokojení navrhovatele“, řízení zastavit, pokud žalobkyně ze svého subjektivního pohledu uspokojena nebyla, a proto ke dni vydání napadeného usnesení nemohly být dány předpoklady pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 47 písm. b) s.ř.s. Krajský soud v daném stadiu řízení – tj. pro účely aplikace § 62 s. ř. s. nebyl oprávněn činit si o novém správním rozhodnutí žalované vlastní úsudek, naopak měl pokračovat v řízení, jako by nové správní rozhodnutí nebylo vydáno, a o věci meritorně rozhodnout. Zároveň NSS krajskému soudu uložil věc projednat a meritorně o ní rozhodnout a v novém rozhodnutí pak rozhodnout podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, odst. 3 s.ř.s. ve věcech důchodového pojištění a zabezpečení rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

S ohledem na zjištění, že žalovaná při vydání shora citovaného napadeného rozhodnutí ze dne 25.7.2006 nedostatečným způsobem zohlednila žalobkyní získanou dobu pojištění v ČR, která nebyla převzata řeckým nositelem pojištění, přičemž ani nezjistila, že žalobkyně splnila podmínky stanovené v § 29 písm. b) zákona, *nezbylo soudu než rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2006 ve smyslu § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku) po jeho soudním přezkumu a vůbec nepřihlédnout k tomu, že žalovaná dne 23.6.2008 vydala nové rozhodnutí, jehož obsah byl citován shora.*

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pojmově spjaté se soudním přezkumem takového rozhodnutí soud zjišťuje ex offio, přičemž k tomu, aby takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí tohoto soudu pod č. 359/2004). Napadené rozhodnutí žalované není tedy v souladu s § 68 správního řádu, kde jsou stanoveny *náležitosti rozhodnutí*, jelikož v odst. 2 je stanoveno mimo jiné, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. ***Žalovaná totiž rozhodla o přiznání starobního důchodu, aniž by vyzvala žalobkyni ke sdělení o jaký typ starobního důchodu žádá (viz § 29 písm. a), b) zákona) a ani nezkoumala, zda žalobkyně splňuje podmínky pro přiznání starobního důchodu jen za doby pojištění získané v ČR, které nebyly zohledněny jiným (zejména řeckým) nositelem pojištění mimo ČR, což je pro pojištěnce výhodnější nežli tzv. dílčený starobní důchod vázaný na délku dob pojištění získaných v různých státech za účelem dosažení zákonem stanovené potřebné doby pojištění. O datu přiznání starobního důchodu tak vlastně dle svého uvážení rozhodla sama žalovaná, ačkoliv má rozhodnout na základě žádosti pojištěnce, v níž má být obsažena i specifikace vztahující se k druhu důchodu i k datu jeho přiznání*** (např. od dne vzniku nároku či od konkrétního data).

Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí pro zjištěné vady řízení, tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) *a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Za tohoto stavu se soud věcně*

nezabýval námitkami žalobkyně uvedenými v žalobě a o žalobě rozhodl bez jednání rozsudkem (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Žalovaná tudíž pečlivě zváží další postup v této věci zohledněním všech rozhodných skutečností a poté ve věci znovu rozhodne o přiznání starobního důchodu žalobkyni dle § 29 písm. b) zákona od 4.8.2001 i s ohledem na obsah podání žalobkyně ze dne 14.5.2008 (stejnopis podání byl žalované doručen dle doručenky dne 23.5.2008) a bude nepochybně vycházet mimo jiné i ze základních zásad činnosti správních orgánů obsažených ve správním řádu (zejména v § 2 až 8), čímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 16Ad 59/2010 ze dne 30.9.2010, přičemž výrok (a rovněž i odůvodnění) vydaného rozhodnutí bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i s odpovídajícími ustanoveními příslušného zákona a prováděcích předpisů. Samozřejmě žalovaná při vydání nového rozhodnutí zohlední i všechny dosud vyplacené částky žalobkyni z titulu přiznaného starobního důchodu. Nebude však postupováno dle shora uvedené Smlouvy, jelikož Smlouva ze dne 27.7.2001 vstoupila v platnost dne 1.září 2002, tedy až po 4.8.2001, kdy žalobkyně dosáhla věku 65 let a získala v ČR dobu pojištění nejméně 15 let.

Soud ještě podotýká, že **právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.** a rovněž připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 25.7.2006.

O náhradě nákladů řízení (výrok II.rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl s přihlédnutím k § 110 odst. 2 s.ř.s. Žalobkyni soud přiznal požadované náklady tohoto řízení a to ve výši 1.600,-Kč za 2 úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (*advokátní tarif*, dále jen *AT*)) podle § 9 odst. 2 ve smyslu § 7 bod 2.) AT, tj. 500,-Kč za jeden úkon právní služby, tedy 1.000,-Kč a dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300,-Kč (náhrada hotových výdajů) na jeden úkon právní služby, tedy 600,-Kč za dva úkony, když tyto náklady vznikly žalobkyni při řízení o kasační stížnosti. Zástupce žalobkyně v podání ze dne 19. a 23.8.2010 požadoval částku 4.800,-Kč za 2 úkony právní služby dle § 9 odst. 3 písm. f) AT (za přípravu a převzetí i doplnění kasační stížnosti dne 18.10.2009), avšak soud musel postupovat v souladu s § 9 odst. 2 AT, jelikož předmětná věc se týká důchodového zabezpečení. Daň z přidané hodnoty nebyla zástupcem žalobkyně požadována, protože jejím plátcem se stal až od 1.3.2010. Lhůtu stanovenou k úhradě předmětné částky žalovanou žalobkyni k rukám jejího zástupce soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku lze podat pouze za podmínek stanovených v § 102 a následující s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních

**a stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).
Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozsudku je nepřípustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. září 2010

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně